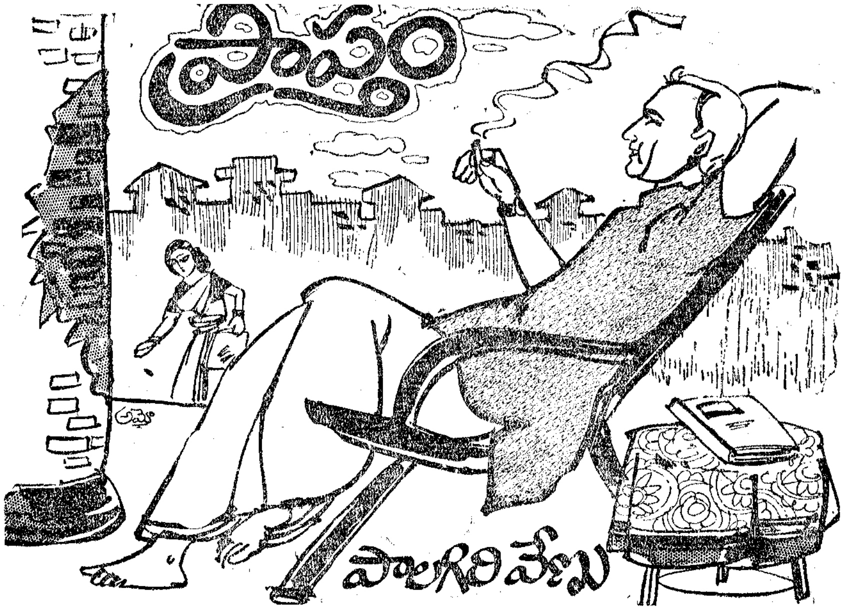

ఒంట్లో బాగాలేదో ? ఆ మాట అను కుంటూనే చలమయ్యగారికి భయమేసింది. కంగారుగా సోమయాజులుగారిల్లు చేరుకున్నాడు అంతవరకు చాల బాధపడి పోయాడు మానసికంగా.

"అన్నయ్యగారూ ? పెద్దమ్మాయికి ఏదో నలతగా వుందని అల్లుడుగారు రాత్రి ట్రంకాల్ చేశారు. వీరు రాత్రికి రాత్రే బయల్దేరి వెళ్లారు. ఈరోజు సాయంకాలాని కల్లా వచ్చేస్తానన్నారు" అంటూ విశాలక్షమ్మ గారు చెప్తుంటే చలమయ్యగారి గుండెలు కుదుట పడ్డాయి.

ఇందాక అనవసరంగా భయపడ్డ దానికి చలమయ్యగారు నవ్వుకున్నారు. వయస్సు అలాంటిది. ఏ నిముషంలో ఏ మవుతుందో చెప్పలేరు. విశాలక్ష్మమ్మగారిచ్చిన కాఫీ తాగేసి, సెలవు పుచ్చుకుని యిల్లు చేరుకున్నాడు చలమయ్య.

వస్తూనే వాలుకుర్చీని ముంగిట్లో వేసుకుని కూచున్నారు. వీధిలో వెళ్లే జనం, పోయేజనం అంతా కనపడుతుందిఅక్కణ్ణించి. చలమయ్యగారు కుడివైపుగా చూశారు.

అక్కడ 'సుందర్ టైప్ రైటింగ్ ఇనిస్టిట్యూట్' వుంది. ఒక పదేళ్ళ క్రితం సుందరయ్య అనే టైపిష్టు, జ్యుడిషియల్ డిపార్ట్మెంట్‌లో పనిచేస్తూ, ఒక నాయర్‌తో ఏదో కేసు విషయమై లాలూచి పడ్డాడని, అందుకై వుద్యోగం నుండి బర్తరఫ్ చేయ బడ్డాడు. అతడు వెంటనే 'ఇనిస్టిట్యూట్'ను రెండు టైప్ మిషన్లతో మొదలెట్టాడు. ఇప్పుడు ఓ నలభై మిషన్లు, ఓ ఐదు మంది దాకా ఇన్‌స్ట్రక్టర్లు వున్నారు. సుందరయ్య నోట్లో కారాకిల్లీ బిగించి, చుట్ట వెలిగించి దినపత్రికను ముందేసుకుని రోజంతా గడుపుతాడు. సుందరయ్య ఎక్కువ మాట్లాడడు. నవ్వుతాడు, గుర్రంలా సకిలిస్తాడు.

సుందరయ్య ఆరోజు "ఇనిస్టిట్యూట్"కు యింకా రాలేదు. పది కావొస్తోంది. వీధుల్లో జనమెక్కువవుతున్నారు. బాదంచెట్టులోంచి కాకులు తెగ అరుస్తున్నాయి. పదేళ్ల కుర్రాడొకడు కుడికాలితో మామిడి టెంకను తన్నుకుంటూ, పోతున్నాడు.

చలమయ్య ఇంటికి ఎడమవైపు ముందుకు చిన్న 'కట్టెల అడితి'వుంది. దాని యజమాని రాఘవులు. పేరుకు యజమానేకాని పెత్తనమంతా నాగమణిది. రాఘవులు అప్పుడే కాల్చిన యినుంలా వుంటాడు. నాగమణి మాత్రం రాఘవుల్ని దిమ్మమీద కుదేసి సాగ తీస్తుంది మాటల్లోను, చేతల్లోను. నాగమణే రాఘవుల్ని లేపుకొనివచ్చి యిక్కడ కట్టెల అడితి, అందులోనే బొగ్గుల దుకాణం తెరిచింది. నాగమణి ఆ పెట్టుబడి ఎలా సంపాదించిందో చలమయ్యగారి పోలీసు గుండెకు తెలుసు. చలమయ్యగార్ని చూస్తే నాగమణికి భయం. హడలూను. ఇంకో అర గంట.దాటింది. సూరీడు యింకా మబ్బుల్లోనే వున్నాడు. ప్రశాంతంగా వుంది వాతావరణం. అయినా చలయమ్యగారి కెందుకో విసుగ్గాను,

[illegible]

పేపరు యింకా రాలేదు. వచ్చినా అందులో రాజకీయ మార్పిడులు, హత్యలు తప్ప యింకేముంటాయి. చలమయ్యగారు వాలుకుర్చీ లోంచి లేచారు. ఇంట్లో కెళ్లారు. ఏదో పేపరు, పెన్సిల్ ముక్క తెచ్చుకున్నాడు. తన సర్వీసులో తనకు తెల్సిన పోలీసులు, వారి పేర్లు, నెంబర్లు రాయబోయాడు. అప్పుడప్పుడు, రిటైరైన పోలీసు ఇనిస్పెక్టర్ చలమయ్యగారు తన జ్ఞాపక శక్తికి యిలా పరీక్ష పెట్టుకుంటారు. ఒక సంవత్సరం క్రింద దాకా నూటికి నూరు మార్కులు వచ్చేవి. కాని యిప్పుడు అరవైకి దాటడం లేదు. ఓ ఇరవై పేర్లు రాస్తూనే, పెన్సిల్ ముక్కు విరిగింది. సావిత్రమ్మను గట్టిగా కేకేసి బ్లేడు తెచ్చివ్వమన్నాడు. ఆమె నసుగుతూనే తెచ్చి యిచ్చింది. ఓ ఏభై పేర్లు రాశారు. వాటి కెదురుగా పోలీసు నెంబర్లు ఓ నలభై మందికే రాయగలిగారు. ఎంతో ఆలోచించిగాని యింకో పదిమంది పేర్లను మాత్రం రాయగలిగారు. బుర్ర వేడిక్కింది. రాసిన పేర్లు మళ్లీ చదివారు. నెంబర్లు చదివారు. ఇక లాభంలేదు జ్ఞాపక శక్తి సన్నగిలిపోయిందని ఎంతో విచారించారు. ఆ పేపరుమీద ఆ రోజు తారీఖు వేశారు. దాన్ని తీసుకెళ్ళి ప్రత్యేకమైన ఫైల్లో ఉంచుకుంటారు అప్పుడప్పుడు ఆ కాగితాన్ని చూసుకుని బేరీజు వేసుకుంటారు చలమయ్య గారు. పెన్సిల్ ముక్కను ప్రక్కన గిరాటేశారు. ఇక మిగిలింది బ్లేడుముక్క

కాలిగోళ్ళు చూశారు. వేలి గోళ్ళు చూశారు. అవి బాగా పెరిగి వున్నాయి. ఆరోగ్య లక్షణం కాదనుకొని, ఒక్కొక్కటే బ్లేడుతో వాటిని నెమ్మదిగా తీశారు. కుప్పపోశారు. మూల పడివున్న ఏరటి ఉలిపిరి కాగితాన్ని తీశారు. అందులో గోళ్ళన్నీ పోసి, పొట్లంలా కట్టారు. ఆపైన దారంతో భద్రంగాకట్టారు. అరవై ఐదేళ్ళ చలమయ్యగారు పదేళ్ళ చలమయ్యగా మారారు. మనసు కుర్రతనంతో జోడు కలిపింది.

ఇంటి గేటుముందు నిలబడి, అటూ యిటూ చూసి, పొట్లాన్ని సరాసరి నడి రోడ్డుమీద పడేలా విసిరారు ఎవ్వరూ చూడకుండా.

వాలు కుర్చీలో కూచున్నారు. చలమయ్య గారి చూపంతా ఆ పొట్లంమీదనే వుంది.

ఇందాకటి కుర్రాడు ఈసారి ఎడంకాలితో హామిడి బెంకను తన్నుకుంటూ వస్తున్నాడు. సరిగ్గా ఆ బెంక ఆ పొట్లాందగ్గర ఆగింది. ఆ కుర్రాడి చూపు పొట్లం మీద పడింది. రెండు వైపులా చూశాడు. మెల్లగా వంగి కుడిచేత్తో బెంకను అందుకున్నట్టు, దాంతోబాటే పొట్లాన్ని కూడ అందుకున్నాడు. ఏవరన్నా చూస్తున్నారేమె నా

నాల్గు దిక్కులూ చూశాడు. ఆ కుర్రాడు దారం వూడదీశాడు. పొట్లం విప్పుతున్నాడు. కళ్ళల్లో ఏదో ఉద్వేగం. విప్పాడు. వాడి ముఖంలో పరిపూర్ణమైన వెన్నెల్లాంటినవ్వు. సన్నటి గులకరాళ్ళు ఏరి, ఆపొట్లంలో వేసి, ఎలాగుంటే అలాగే, యిందాకటి దారంతో కట్టాడు. దాన్ని అక్కడే పడేసి నవ్వుకుంటూ ఆ మామిడి టెంకను తన్నుకుంటూ వెళ్ళి పోయాడు ఆ కుర్రాడు. ఇదంతా చూస్తున్న చలమయ్యగారు వాణ్ణి మెచ్చుకున్నారు. ఎవడో సైకిలుమీద వస్తున్నాడు. సరిగ్గా ఆ పొట్లం దగ్గరే సైకిల్ చైను వూడిపోయింది. అతడు సైకిల్ దిగాడు చైను సరిచేసు కున్నాడు. సైకిలెక్కి హుషారుగా "యీల" వేసుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు. వాడి దృష్టి ఆ పొట్లంమీద పడందానికి చలమయ్య ఎంతో విచారించాడు. కళ్ళున్న గుడ్డివెధవ అని తిట్టారు కూడాను.

సుందరయ్య కారాకిళ్ళి బిగించి చుట్టను నోట్లో పెట్టుకొని గుండ్రాయిలా దొర్లుకొస్తున్నాడు. ఆ పొట్లందగ్గర కొచ్చే సరికి, అతడిచూపు పడనే పడింది. అగ్గిపెట్టె కిందకు జారేశాడు. అగ్గిపెట్టెతో బాటు, పొట్లాన్ని చేతిలో యిరికించుకొని వడి వడిగా ఇన్‌స్టిట్యూట్ లోకి వెళ్ళిపోయాడు.

చలమయ్యగారు బాధపడిపోయారు. ఈ తమాషాతో రోజంతా సరదాగా గడపొచ్చను కున్నారు. కాని యీ కాకివెధవ, ఆ పొట్లాన్ని రొట్టెలా తన్నుకుని వెళ్ళిపోయాడని, తనే సర్వీసులో వుంటే ఏదో సెక్షను క్రింద ఆరేళ్ళు జైల్లో తోసేద్దును వెధవను, అంటూ వాపోయారు. ఇంతలో సుందరయ్య బైటికొచ్చాడు. ముఖంలో ఏదో కోపం, అవమానం. అక్కణ్ణించే ఆ పొట్లాన్ని వడి వీధిలోకి విసిరేసి లోనికెళ్ళిపోయాడు సుందరయ్య.

చలమయ్యగార్లిలో 'హుషారు' మళ్ళీ ప్రవహించింది. సావిత్రమ్మ తెచ్చిచ్చిన కాఫీని తాగుతూ అలానే కూర్చొండిపోయారు చలమయ్యగారు. ఇంకో అరగంట దాక పొట్లం మీద ఎవడి చూపు పడలేదు. చలమయ్యగారికి గొప్పచిరాగ్గా వుంది.

నాగమణి, యింట్లో వూడ్చిన చెత్తంతా ఒక చేటలోకి తీసుకొని, పెంటకుప్పలోకి విసిరేందుకు రోడ్డు దాటుతున్నదల్లా, ఒక్క సారిగా చేట చేతుల్లోంచి జారి చెత్తంతా రోడ్డుమీద పడింది. నాగమణి సణుక్కుంటూ ఆ చెత్తంతా తీసుకొని మళ్ళీ 'అడితి'లోకి వెళ్ళిపోయింది. చలమయ్యగారు నవ్వుకున్నారు మెల్లగా. నాగమణి చేటను రోడ్డుమీద ఎందుకు పడేసిందో, ఆ చెత్తంతా మళ్ళీ ఆ 'పొట్లం'తోసహా ఎలా సంగ్రహించిందో తెలుసుకుని ఆనందించారు.

గుర్రం సకిలించింది. సుందరం కూడా నాగమణి ఎత్తును గమనించాడు. జుత్తు పీక్కుంటూ, పొట్ట తడుపుకుంటూ నవ్వేస్తున్నాడు సుందరం. సుందరం చలమయ్య గార్ని చూసే అవకాశం లేదు. ఎదురుగా పెద్ద స్తంభం వుంది.

ఉన్నట్టుండి 'కట్టెలడితి'లో భూకంపం బయలుదేరింది. ఉరుములు, మెరుపులు, తిట్లు, చీవాట్లు, బూతులు. అంటే నాగమణి 'ఆ పొట్లం'లో వున్న దేమిటో గ్రహించిం దన్నమాట. నాగమణి బైటకి వచ్చి చూసే సరికి, ఎదురుగ్గా పిచ్చిగా నవ్వుతూన్న సుందరాన్ని చూసింది. కాళిలా అయింది. సుందరాన్ని పరోక్షంగా తిట్టింది. అతడి వంశాన్ని బూతులతో అలరించింది. సుందరం లోనికెళ్ళిపోయాడు, నాగమణి తిట్లవర్షాన్ని భరించలేక. ఎందుకైనా మంచిదనుకొని చలమయ్యగారు కూడా యింట్లోకి జారు కున్నారు.

అప్పటికే పన్నెండు దాటింది. ఇందాకటి మానసిక ప్రవృత్తుల్ని గమనించిన చలమయ్య గారికి భోజనం చేస్తుండగా నవ్వొచ్చి గొంతు పొరపోయింది. ఒక గ్లాసుడు మంచినీళ్లతో గాని తగ్గలేదు.

సాయంత్రం ఆరుగంటలయింది. సావిత్రమ్మగారు ఏదో పేరంటానికి వెళు తున్నానని, రాత్రి ఎనిమిదింటి దాకా రానని, చలమయ్యగార్ని రోడ్డుమీద పడేసి, తాళం చెవుల్ని చెంగున కట్టుకుని వెళ్ళిపోయింది. పోతూ పోతూ ఇంట్లో 'గ్యాస్' అయిపోయిం దని డిపోకెళ్లి చెప్పిరామంది.

వీధిలో నిలబడేసరికి ఎంతో హాయి అనిపిం చింది. ఈ ఒక్కరోజూ ఎంత నరకయాతన పడ్డాడో పాపం చలమయ్యగారు. ఎప్పుడూ లేనిది, మధ్యాహ్నం భోజనం చేస్తూనే సావిత్రమ్మగారు, చలమయ్యగార్ని ఇంట్లో బూజు దులపమంది... చిందర వందరగా పడేసిన న్యూస్ పేపర్లను... చిత్తుకాగితాల్ని ...ఏవో పుస్తకాల్ని... అన్ని శుభ్రంగా సర్ద మంది... సుఖ సంసారానికి ముఖ్య లక్షణం, భార్య చెప్పే ఆజ్ఞల్ని భర్త నోరెత్తకుండా శిరసావహించడమేనని, చలమయ్యగారు పెళ్ళైన ఆర్నెల్లకల్లా తెలుసుకున్నారు... ఈ రోజువరకు కూడ ఆచరిస్తూనేవున్నారు. కాని 'ఆ పొట్లం' కథ కమామిషు కొద్దిసేపు

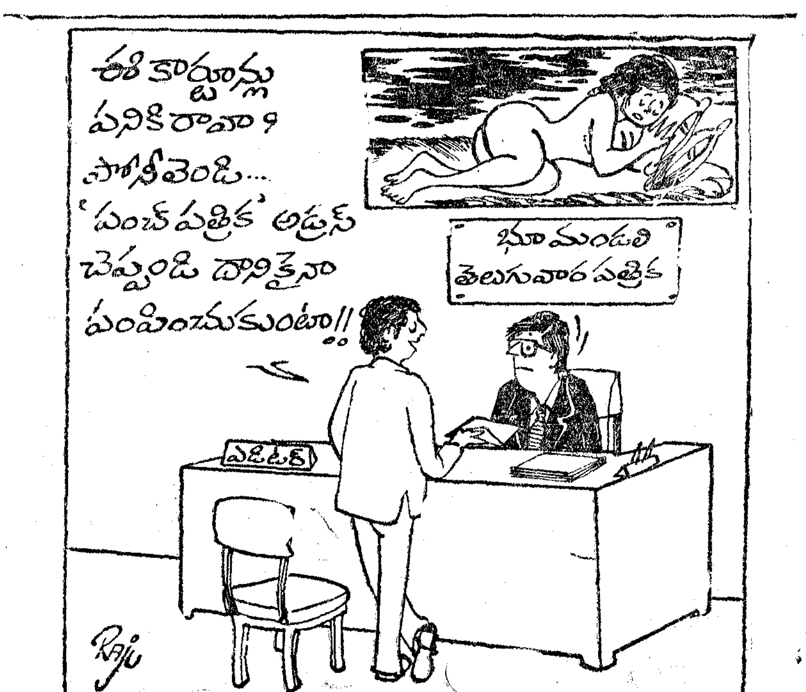

వైశ్య బ్యాంకులో

మిమ్ములను అదృష్టం వరించనున్నది

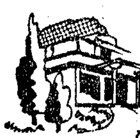

అవును! వైశ్య బ్యాంకు స్వర్ణోత్సవపు క్యాష్ సర్టిఫికెట్ ఒకటి మిమ్ములను అదృష్టానికి దరిచేర్చే తివాచీ కాగలదు. రు. 1,00,000/- బంపర్ బహుమతి. రు. 50,000/- ప్రథమ బహుమతి ఇంకా మరెన్నో బహుమతులు మొత్తం రు. 16,75,000/- విలువగల, 2551 బహుమతులు. 10 డ్రాలు. గడువు ముగిసిన వెంటనే మీ పెట్టుబడి 10 శాతం వడ్డీతోసహా తిరిగి పొందండి.

ఒకే ఒక సర్టిఫికెట్ అనేక బహుమతులను తెచ్చిపెడుతుంది! ఇంతకుమించిన లాభం ఆశించగలరా? కావున.

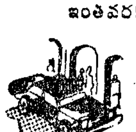

ఇంతవరకు మీరు వైశ్య బ్యాంకు స్వర్ణోత్సవపు సర్టిఫికెట్ కొనుగోలు చేయని పక్షంలో త్వరపడండి. సదవకాశం కోల్పోకండి. మరిన్ని వివరాల కోసం వెంటనే

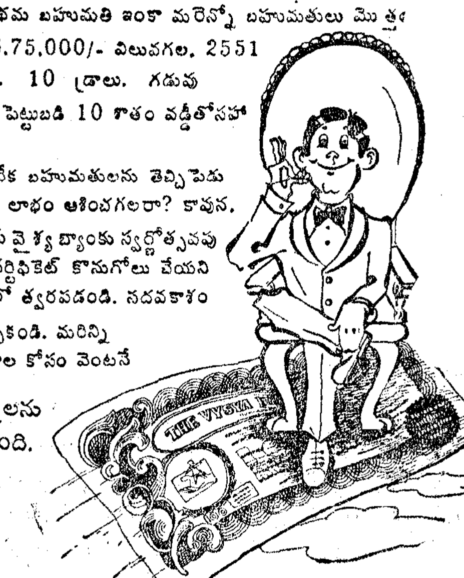

వైశ్య బ్యాంకు మిమ్ములను సౌభాగ్యానికి చేర్చుతుంది. (సౌభాగ్యవంతులను చేస్తుంది!

బంపర్ బహుమతి
రూ 1,00,000
మొదటి బహుమతి: రూ 50,000

పది డ్రాలలో రూ. 16,75000/-ల
విలువగల 2551 బహుమతులు

వైశ్య బ్యాంకు స్వర్ణోత్సవ
క్యాష్ సర్టిఫికెట్‌పై

మీ సమీపంలో ఉన్న వైశ్య బ్యాంకు శాఖను సందర్శించండి.

డి వైశ్యబ్యాంకు లిమిటెడ్

రిజిస్టర్డ్ కార్యాలయం: ఎవెన్యూ రోడ్, బెంగుళూరు-560 002.
అడ్మినిస్ట్రేషన్ కార్యాలయం: 72, సెయింట్ మార్క్సురోడ్, బెంగుళూరు-560 001.

ఛెయిర్మెను: టి.కె.కె. భగవత్

Imageads VB12

సరదాగా గడిచింది. ఆ సంగతంతా సోమయాజులుగార్కి చెప్పి, నవ్వించాలనుకున్నాడు చలమయ్యగారు.

చలమయ్యగారు అడుగు ముందేసే సరికి, సుందరయ్య నమస్కారం చేశాడు. అందుకున్నాడేగాని ప్రతినమస్కారం చేయలేదు. ముందుకెళ్ళిపోయాడు. గ్యాస్ కంపెనీ కెళ్ళారు. గ్యాసు యింకా రాలేదని, రావటానికి యింకో వారం పట్టొచ్చని, వచ్చాక మాత్రం ముందుగా పంపుతామన్నారు. గ్యాస్ పని అయిపోయింది.

సోమయాజులుగారి అమ్మాయి కెలా వుందో ? ఏమో ?? సోమయాజులు వచ్చాకో లేదో ? అనుకుంటూనే ''ఎల్లమ్మ వీధి''లోకి నడిచారు. ఇంకా లైట్లు వెలగలేదు.

ఎల్లమ్మ వీధి చివర్లో వుంది సోమయాజులు గారిల్లు. వీధంతా వర్షానికి పొడుచుకొచ్చిన కంకరతో నిండివుంది. చాల జాగ్రత్తగా నడవాలి. లేకపోతే వేళ్ళు కొట్టుకుపోతాయి. చలమయ్యగారు నిదానంగా నడుస్తున్నారు. చెప్పులకు రాళ్ళు తగిలి ముందుకు ఎగిరిపడుతున్నాయి.

ఎదురుగ్గా ఎర్రటి వురిపిరి కాగితపు పొట్లమొకటి పడి వుంది. చలమయ్యగారు ఆశ్చర్యంగా దానివైపు చూశారు. ఆపొట్లాన్ని మృదువుగా తన్నారు. ఏదో బరువున్నట్లుంది. రాళ్ళకు తగిలి ప్రక్కకు వరిగింది. ఒక అర నిముషం అన్ని వైపులా చూశాడు. ఎదురుగ్గా ఒక యింటి అరుగుముందు ఒక ముసలాయన ఏదో పేపరు చదువుకుంటున్నాడు. అతడు చలమయ్యగార్ని గమనిస్తున్నాడు కూడాను. అంటే అతడు కూడా తనలా గోళ్ళుగాని, గులకరాళ్ళుగాని వేసి పొట్లంకట్టి రోడ్డుమీద పడేసి, జనాల్ని పరీక్షించడంలేదు కదా? చలమయ్యగారికి తను వుదయం ఆడిన నాటకం గుర్తొచ్చింది. చలమయ్యగారు ఆ పొట్లం తీసుకోలేదు. ఏదో పమన్న వాడిలా నడుచుకుంటూ వెళ్ళి, సోమయాజులు గారింటికి చేరుకున్నాడు.

సోమయాజులుగారు అప్పటికే పూర్తించి వచ్చి గంటయిందట. అతడి ముఖంలో ఏదో ఆవేదన ప్రస్ఫుటంగా కనిపిస్తోంది.

''రాజ్యానికి బాగా వుందటోయ్'' అంటూ కంగారుగా ప్రశ్నించారు.

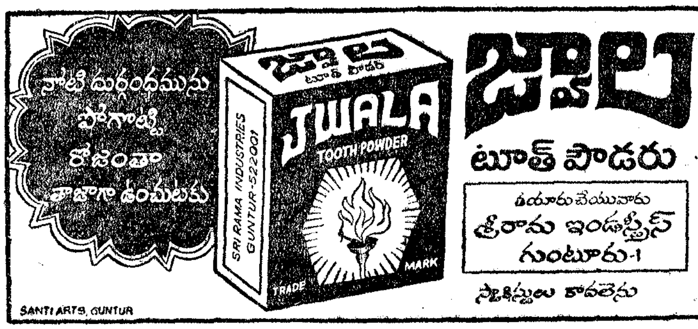

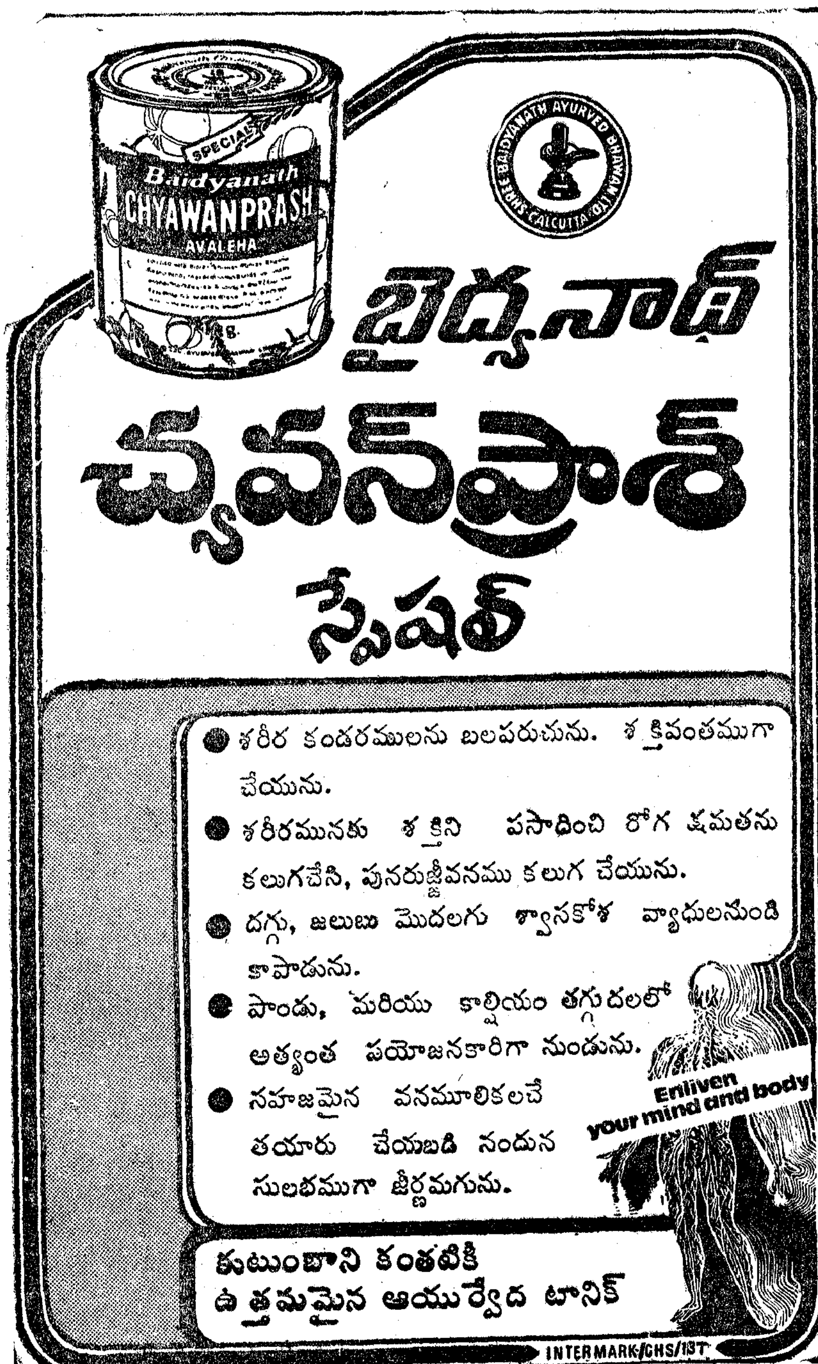

ప్రాప్తం

"దానికేమిట్రా! నిక్షేపంలా వుంది. కాని మన ఖర్మ వుంది చూశావ్...?" ఆవేశం తోను, బాధతోను కలిపి చెప్తున్నాడు సోమ యాజులుగారు.

"అదేమిటి? ఏమయ్యిందేమిటి?" ఆతృతగా అడిగారు చలమయ్యగారు.

సోమయాజులు చెప్పలేకపోతున్నాడు. గొంతులోంచి మాట రావటంలేదు.

"అది కాదన్నయ్యా! పెద్దల్లుడు రాజ్యానికని, ముత్యాల దుద్దులు చేయించమని, రెండు నవరస్న బంగారం యీయనగారి చేతికిచ్చారట. దాన్ని వీరెక్కడో పోగొట్టు కున్నారు. ఇందాక బస్టాండు నుండి మనింటి దాక, ఇంటి నుండి బస్టాండుదాక రోడ్డంతా వెతికొచ్చారు దొరకలేదు. ఇంత అజాగ్రత్త యితే ఎలా?" అంటూ సంగతి చెప్తూనే సోమయాజులుగార్ని కూడ కొద్దిగా దెప్పి పొడిచింది విశాలక్ష్మగారు. ఆమె కళ్లల్లో నీళ్ళు సుడులు తిరుగుతున్నాయి.

"ఎల్లమ్మ వీధిలోనే వచ్చావుటోయ్?"

"అవును!"

"ఎర్రటి వులిపిరి కాయితంలో..."

"అవును... ఆ పొట్లం నీ వెక్కడ చూశావ్?" సోమయాజులుగారు బాధ కలిపిన కుతూహలంతో అడిగారు.

చలమయ్యగారేమీ మాట్లాడలేదు. వీధి లోకి పరిగెత్తినట్లు నడిచాడు. వెంట సోమ యాజులుగారు కూడాను. 'లైట్లు' కూడ పడ్డాయి.

అదే స్థలం. ఇందాక అక్కడ రాళ్ళల్లో పడివున్న ఎర్రటి వులిపిరికాగితపు పొట్లం, బంగారపు పొట్లం, అక్కడ లేదు.

చలమయ్యగారు, సోమయాజులుగారు ఇంకా వెతుకుతూనే వున్నారు.

టార్చిలైట్లు, పెట్రోమాక్సు లైట్లు, హరికేన్ లాంతర్లు. ఒక్కటే వెలుగు.

పదిమంది దాకా ఎల్లమ్మ వీధంతా తూర్పారపడుతున్నారు. లాభంలేక పోయింది.

అయినా చలమయ్యగారిలో ఏదో మొండి నమ్మకము. ప్రతి అడుగులోను అనుమానం. దొరకుతుందనే ఆశ. వ్యర్థమైపోయింది.

ఆ ప్రొద్దుట జరిగిన గోళ్ళ పొట్లం సంగతి సోమయాజులుగారికి చెప్పలేకపోయారు చలమయ్యగారు, ఈనాటికి కూడాను.